

hoever in de Westersche „democratieën“ de nieuwe leuze de leiders en ook voor een deel reeds de geschoolde arbeiders zelf heeft gebracht.

De „Telegraaf“ brengt een interview van den leider van het Fransche N. A. S. Jouhaux, de vriend van Kolthek, Croiset & Co. door den Belgischen sociaal-patriot Piérard. 's Mans geestelijke staat is nu eindelijk tot de volgende platte demagogie verworpen. De economische organisatie van een land beweert Jouhaux moet op rationeële basis geschieden.

Een lagere inkoopsprijs en een grootere opbrengst ziedaar, de beide doeleinden. Het Frankrijk van gisteren was een Frankrijk van goedkoop arbeidersloon en dure grondstof.

Het omgekeerde dient de waarheid van morgen te zijn en wij zullen noodzakelijker wijs dezelfde industriele evolutie doormaken als Amerika. Maar daarvoor hebben wij kapitaal nodig. Vóór den oorlog belege de men dit in het buitenland in de hoop op groote rente opbrengst. Ten einde nu het geld dat schuil gehouden wordt te voorschijn te tooveren, dient aan hen die op hun geld blijven zitten een maximum van vertrouwen te worden geschonken.

Zij moeten zich ter plaatse met eigen oogen rekenschap kunnen geven van het functioneren der zaken waarin zij hunne fondsen steken. Dus: industriele en bankaire decentralisatie — daar hebt u de formule voor den dag van morgen. Verder verwacht Jouhaux dat voor aanwending van de watervallen in de Alpen voor de electriciteitsdegrdstoffen in Frankrijk goedkoop zullen worden; voor die watervallen eischt hij staats-exploitatie.

Deze misdadige utopieën worden het Fransche proletariaat door z'n leiders voorgezet 70 jaar na de verschijning van het Communistisch Manifest, in het jaar van de verovering van de politieke macht door de Russische Arbeidersraden! Terwille van hooge loonen moeten de Fransche vakarbeiders de toekomst van het Europeesche proletariaat verraden; dat is de laatste wijsheid van Jouhaux, de vriend van de S. P. de vrienden van de S. D. P.!

De volgende keer zullen wij zien dat Cornelissen in dit lieve land van gedecentraliseerde industrie en banken en staats-exploitatie „medezeggenschap“ voor de vakarbeiders in hun eigen beter betaalde slavernij vraagt. En dat Kolthek in „Recht voor Allen“ deze nieuwe twistappel tusschen de Hollandsche syndicalisten gooit. Zullen de leiders van de S. D. P. over deze misdadige tactiek blijven zwijgen? Of frissen zij in de zomervacantie hun marxistische kennis wat op? Deze kan hun te pas komen in het Parlement om de aanslagen op het proletariaat van het S. P.-lid der revolutionaire fractie vanaf de openbare Tribune te ontmaskeren.

Of houdt Wijnkoop nog altijd staande zooals hij dat drie weken geleden in Hilversum deed dat er slechts kleine formeel verschillen tusschen S. D. P. en S. P. bestaan? Wij wachten met belangstelling de ontwikkeling van dit probleem af.

II.

(W. A. H.) Een van de bekendste trucs van de kapitalistische heerschers in de productie is om het voor te spiegelen alsof zij wel genegen zouden zijn den arbeiders medezeggenschap in de bedrijven toe te kennen.

De zoogenaamde economische democratie van Treub en Cornelissen, is een van de laatste grofste leugens, waarmede thans de massa der vakarbeiders vergiftigd wordt en wel daarom, omdat het betekent medeverantwoordelijkheidsgevoelens voor de kapitalistische productie bij het proletariaat kweken.

Want te zeggen heeft hij alleen wat, die de macht in de productie bezit en dit is hij die de centen geeft.

Het is nu nog niet erg genoeg dat de arbeiders op „zakelijke“ wijze worden uitgebuit, zij moeten het geheel der kapitalistische uitbuiting bovendien een beetje decoreren. En dit noemen de leiders van de S. P. notabene daadwerk. Dat is nu volgens hen geen kletsen, maar de eerste stap op den weg naar het daadwerkelijke socialisme.

Wij hebben met dergelijke uitdrukkingen al eerder kennis gemaakt; alle reformistische succesjagers van de S. D. A. P. gebruikten reeds voor hun daadwerkelijk zegekarretje deze knallende effectwoorden.

Het klinkt ook zoo schoon tot je mede-arbeiders te kunnen zeggen: zie je, dit is nou de eerste stap, dan volgt de tweede en zoo langzaam aan groeit onze macht, wast onze invloed en bereiken wij het socialisme.

Het revolutionaire socialisme wordt door dit bedrog verstikt en doodgedrukt. Tenminste de leiders van de S. P. probeeren het en wij zijn er om dit contra-revolutionair bedrijf en zijn doelbewust opzet te ontmaskeren. **Wij doen dit consequent omdat wij den strijd om de macht in de productie door het proletariaat voor alles stellen.**

In het orgaan van de S. P. „Recht voor Allen“ wordt deze politiek van de medezeggenschap in de bedrijven voorgesteld als te zijn een stap op den weg ter verovering van de macht in de productie. Vandaar de betiteling „economische democratie“.

Een ieder die niet pas in de arbeiders-beweging is, bemerkt hier terstond de oude reformistische S. D. A. P. politiek; in een nieuw gewaad, omdat vele vakarbeiders in het N. A. S. misleid moeten worden.

En we moeten het ronduit zeggen dat een ieder die in deze gruwelperiode van wereldoorlog met dergelijke methodes nog probeert het proletariaat op de kapitalistische lijnstok te laten zitten en er nog vaster op te plakken door de „medezeggenschap“ langzaam te „vergrooten“ (o huichelarij van leidersklieken), die is voor ons een doortrap contra-revolutionair.

En wat een uitkomst is zoo'n burgermans lijnstokje!

Aardige, gezellige babbeltjes met de „grootte lui“ over het bedrijf en de productie, wat een uitkomst voor Engelsche, Duitse, Fransche, Hollandsche imperialisten die allen zoo vurig verlangen naar een grondige uitroeiing van het boljewistisch element, de belichaming van het „heilooze idealisme“.

Arbeiders, ziet toch hoe de propagandisten van het sociaal-imperialisme à la Treub u langs een omweg met mooie woorden van uw eigen klassestrijd afzijdig trachten te houden!

Medezeggenschap zonder de macht is een frase, een leugen. Maar medezeggenschap nastreven in dit tijdperk waar alle imperialisme het Russisch revolutionair en anti-Kapitalistisch bewind wils worpen betekent bovendien voor een onderkruipers aalmoes uw internationale klasse-soldariteit verkopen. En het „nieuwe“ dat deze leiders met dit bederf en vergift brengen blijkt dus niets anders te zijn dan een feitelijke politieke onderkruiperij van den strijd der Russischen revolutionairen.

Zij die nog illusies hebben omtrent den kamerzetel die door dit walgelijk verraad moet in stand worden gehouden en dienen tot grondslag voor verder succes en „uitbouw“ zullen vroeg of laat tot de nuchtere slotsom komen dat „succes“ en „uitbouw“ in deze richting van de „medezeggenschap“ in de productie slechts te bereiken is door een gewetenloze politiek tegenover de Revolutionairen en hun strijd

om de socialistische macht in de productie. Arbeiders, weg met deze fraseurs en bedriegers! Op voor de internationale klassetaak!

Een weinig „Schadenfreude“.

(A. B. S.) Ik kan het niet verhelen, maar nu heb ik mij toch eens zitten verkneuteren; ik heb mij voor de spiegel gezet en in een zelfgenoegzame monoloog gezegd: Bram, je bent toch een ziener, een profeet, een kom Troelstra zeg 't nog eens: een professor in de anatomie en psychologie van politieke charlatans!

Met hoeveel smaad en drek heeft men mij in mijn Antwerpschen tijd niet overladen, omdat ik de pretentie had „Monseigneur Docteur Modeste Terwogne, Membre Socialiste des Chambres représentatives Belges“ als een doodgevoen bourgeois — jakhals op politiek terrein van de Soc. arbeidersbew. te beschouwen en aan te klagen!

Ik was een brutale, vermetele 'n nen keeskoop, een dwaas en „een schoelje“.

Overal werd in Holland schriftelijk geïnformeerd naar mijn verleden. F. M. Wibaut schreef een brief dat ik „niets ergs misdaan“ had (merci, mon cher ami!) en zoo werd ik door omkooprij en domheid door den heer **Modeste Terwogne** uit de werklidenpartij „gezet“, toen ik reeds harekirl gepleegd had, d. w. z. toen ik zelf vóór dien uit die partij was getreden.

In een vertoogschrift tot de Centrale Raad van de Belg. werkl.-partij, heb ik geschreven: Monsieur Terwogne is geen socialist — hij is een bourgeois wiens eezucht hem slechts dreef om „monsieur le député“ te zijn bij de arbeiders die door hunne onkunde en traagheid dezen bourgeois aan de bezegeling van zijn eezucht hielpen — zoo zijn er velen in uwe partij Genoeg!

Daar komt waarachtig, (zeker ten einde raad!) **Jan Oudegeest** en de Belgische Socialist en gaan nu dezen politieken avontuur in nog veel krasser termen hem publiekelijk aan de kaak stellen.

Ja, waarachtig, **Jan Oudegeest** komt met pathos verklaren. — „Gij zijt zoo verburgerlijkt, Dr. Terwogne, (wanneer gij althans ooit goed socialist zijt geweest).

Zegt uwe dat wel, buurvrouw! Nee, Jan, dan zijt gij 'n nen betere socialist. Gij zijt een „man van de mannen“. Gij zijt 'n nen Jan! Ehwel, kameraad Jan, als gij nog 'n lijstje van het type Terwogne wilt hebben, geen haar beter dan deze vetgemeste spekslager en docteur in bronwater uit het paleis van de Ommegangstraat, zoowel uit de Belgische als overal elders.

Schrijf dan eens een kaartje om informatie. Het ras Terwogne's leeft ook onder uwe collega's nog, waarde Jan!

Leest en verspreidt:

De taak der Revolutionaire Socialist,

door W. S. v. REESEMA.

Prijs 10 cent.

Verkrijgbaar te Amsterdam, Valeriusstraat 72.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 7

:: 7 Sept. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nrs. 5 cent

INHOUD: Ons recht van bestaan; Het Duitse spook; Buitenlandsche berichten; Van verre en nabij; Het Revolutionair-Socialistisch Comité; Kapitalistische roofofbouw-politiek.

Ons recht van bestaan.

(C. O.) De oppositie in de S. D. P. heeft een wijder strekking, dan zich zoo oogen-schijnlijk laat aanzien, omdat haar oorzaak gezocht moet worden in een veranderende wijzen van strijdvoeren. Hadden tot nu toe de leden slechts bij hooge uitzondering de leiding der organisatie in handen, het opkomend verlangen daarvan regel te maken hebben het verzet, van anderen om dit recht te veroveren, van boven om de bevoorrechte positie te handhaven, versterkt. In dien strijd om de macht zal zich langzamerhand, in op- en neergaande beweging de lijn afteekenen, waarlangs het proletariaat zijn vrijmaking gaat bevechten. Niet alleen in de S. D. P. treedt dit verschijnsel aan den dag. Het congres van de moderne rijkswerkliden en de staking der Rotterdamse havenarbeiders brachten de jongste verschijnselen naar voren; en, voor wie hier en daar het oor te luisteren legt, is ook elders deze oppositie groeiend.

Dat de S. D. P. in haar 3 grootste en voornaamste afdelingen Amsterdam, Rotterdam en Den Haag uit elkaar ligt, komt omdat deze partij de meest kritische en strijdbaarste elementen tegelijk in haar leden vertegenwoordigt; als organisatie, in leiders en leden, het meest actief zich betoont heeft.

Omreden de oppositie tegen de leiding een algemeen verschijnsel begint te worden, bedoelt „de Internationale“ dan ook minder een oppositieblad in de Soc. Dem. Partij te zijn, dan wel orgaan en middelpunt voor de oppositie in de geheele beweging der strijdbare arbeiders.

**

Het is een verouderde opvatting het bestuur der leiding van een organisatie op te dragen, of het moest wezen van eene als de S. D. A. P. er een is. Daar kiest men onderhandelaars met de bourgeoisie; knappe koppen voor het afspingelen van kleine voordeeltjes, waarvoor zulke vereenigingen dan ook juist in elkaar getimmerd zijn. Daar behoort men zich niet af te vragen hoe de leden tot zelfstandigheid op te voeden, omdat zulks maar een belemmering zou zijn tot verwezenlijking van het doel. Maar, waar de overname der productie op den voorgrond staat, moet direct aangevangen worden met het zelfstandig maken van de organisatie en de te voeren actie of politiek vrucht van gemeenschappelijk beraad en onderlinge discussie zijn. Ontbreekt dit en treedt daarvoor in de plaats het consigne van bovenaf, dan heeft zulk een partij of verbond geen reden van bestaan meer voor het socialisme.

Met veel lawaai en financiële hulp van buiten de partij kan men voor korten of

langen tijd den schijn op zich nemen van een lichaam met leefkracht; de kunstmatigheid treedt, als in de S. D. P. vroeg of laat aan den dag. Zij gaat onder of ... duikt op als concurrentiepartij van de S. D. A. P. Met nieuwe leuzen koerst het schip naar dezelfde havens.

**

Door integendeel de te volgen gedragslijn in politieke als vakbeweging in handen te leggen van de organisaties wier leden door **gemeenschappelijk** inzicht den weg aanwijzen, bevordert men het fundamentele meeleven, dat deze tactiek tot voorwaarde heeft en ontwijkt tevens een verder doordringen van het verwarrend begrip, als zou de leiding van het bestuur moeten uitgaan.

Al verliest hierdoor de positie van bestuurder heel wat glans en verlokking, de nuttigheid zal er bij een zuiverder opvatting slechts door winnen; want het bestuursapparaat behoort men te gaan maken tot het centraalpunt, waarin alle draden van de organisatie hun knooppunt vinden. Het tezamen brengen en houden tot al grooter werkzaamheid, is een moeilijke en geduld vergende taak; maar zonder deze elementaire opbouw consolideert men geen levend organisme. Dat wij voor bestuurder stellig onze besten naar voren moeten dringen, gebiedt anderzijds de noodzakelijkheid om gedurig de juiste plaats na te gaan, die in het groote geheel der beweging moet ingenomen worden; dus de verbinding van het gedeelte met het geheel.

Daarvoor hebben wij noodig als functionarissen, leden, die zoowel de bijzondere als algemeene beweging grondig kennen, terwijl voor voorzitter nog speciaal noodig is het vermogen om de gedachten zoo juist mogelijk saam te vatten en onder woorden te brengen; voor secretaris hietoe schriftelijk in staat te zijn.

Wanneer onze bestuurders aan deze voorwaarden voldoen dan beschikken ze over die kwaliteiten, noodzakelijk om een partij of bond in gang te houden.

Het verzorgen van de innerlijke organisatie wordt dus hun meer bepaalde taak en de bestuurders die zich hiervan juist rekenschap geven, zullen op den duur het meest de beweging omhoog voeren.

**

Hoe geheel anders is de werkelijkheid! Daar zien we de bestuurders om strijd bezorgd voor de richting die ingeslagen zal worden en ieder poogt zooveel mogelijk door persoonlijke aanhang zijn wil aan het geheel op te dringen, inplaats van eigen overtuiging in overweging te geven.

De gevaren die in intellect en welsprekendheid juist voor de arbeidersbeweging opgehoopt liggen, zijn niet te onderschatten. Een dam daartegen verantwoordende en door een regelmatige verantwoording en een systeem van directe afzetbaarheid, opdat de macht blijft daar waar ze hoort.

De ervaring, waarmede anderen hun voordeel moeten doen, heeft ons geleerd, hoezeer

het noodzakelijk is voor de leden om steeds **direct** voor hun rechten op te komen en niet los te laten alvorens genoegdoening is gegeven.

In dit tijdperk van sterke persoonlijke politiek heeft de organisatie elke beslissing aan zich te houden; blanco volmachten zijn bij den huidige stand der beweging uit den boeze. Commissies samenstellen moeten wij nimmer overlaten aan één bestuurslichaam, ook al zou voor de „beste“ onder de „besten“ daarmee geen plaats ingeruimd worden.

Kortom deze leus zij ons richtsnoer waar het gaat om bestuurders: „Wantrouw ze, zoolang ze niet het doorslaand bewijs geleverd hebben ons vertrouwen inderdaad waardig te zijn“.

**

Intusschen, de geest onder de arbeiders beheerscht alles, hoe fraai we ook den weg afbakenen! Een lamelendige beweging maakt zich tot schaaft, dat door de wolf, kapitalist of „leider“ opgevreten wordt. Dragen de leden der S. D. P. b.v. niet zelve: de meeste schuld, wanneer ze toelaten, dat een belachelijk uitdenksel als het jongste verkiezingsprogramma als „hun“ programma werd uitgegeven; niet een voortbrengsel van den strijd der meeningen in de rijen der organisaties, maar van een kronkeling in de hersens van den „geestelijken“ leider, het denkend hoofd! Wanneer het niet meer mogelijk is, dat partijgenooten uit een weliswaar door het Partijbestuur, maar daarom nog **niet door de Partij**, geroeyerde afdeling, een ingezonden stuk geplaatst kunnen krijgen in het Partijorgaan, omdat dezulken geen lid meer heeten te zijn en ze eerst hun „rechten“ terug krijgen wanneer de ballotage-commissie (het P. B. der S. D. P.) gunstig over weer toetreden heeft besloten!!!

Wat al hoon voor arbeiders, die jarenlang zich de grootste offers getroost hebben om de Tribune financieel drijvend te houden en de Partij ingang te doen vinden! Maar genoeg.

Wij zullen niet voortgaan het zondenregister verder af te rollen.

Het verval in de S. D. P. is een gevolg van leidersdictatuur! Voor andere organisaties treden misschien andere bijfactoren op! Maar de grondoorzaak van alle ellende in de beweging komt uit het geringe besef voort, dat „de bevrijding der arbeidersklasse slechts het werk kan zijn van het proletariaat zelve“.

Kameraden! maakt front tegen de parasieten op uw arbeid en uw strijd. Schaart u aanen om „de Internationale“.

Het Duitse spook.

(A. K.) Hoe diep de kleinburgerlijke anti-Duitse gezindheid in de rijen van de revolutionaire socialist is ingevreten, blijkt nu weer uit een ingezonden stuk in „De Tribune“ van 26 Aug. l.l.

De inzender citeert een artikel van Enka in „Opwaarts“, het orgaan der Christen-Socialisten. Uit dit artikel blijkt hoe Enka al evenzeer door die anti-Duitsche geest bevangen is, als zoovele andere zich noemende Revolutionairen. Zij is voor een nederlaag van het Duitse Imperialisme, indien een finale nederlaag der Duitschers het eenige middel is om tot den vrede te komen. „En dat deze nederlaag de eenige vredesweg is, wordt al duidelijker“. Deze opmerking van Enka, toont aan, dat, wanneer men eenmaal verschil maakt in de bestrijding der Imperialistische machten, men ook verder moet gaan en de nederlaag van een dezer machten moet willen, „om tot de vrede te komen“. Dit „om tot de vrede te komen“ is kostelijk. Enka wil dus de vernietiging van de Duitse Imperialistische macht door middel van de wapenen van het Entente-Imperialisme.

Dit is hetzelfde standpunt als ingenomen wordt door de Entente-Sociaal-Patriotten van alle schakeering, en dat geleid heeft tot de volkomen overgave van de arbeiders uit de Entente-landen aan de Imperialistische doeleinden hunner bourgeoisieën. Het Imperialisme kan niet vernietigd worden, een werkelijke vrede kan niet bereikt worden door een overwinning van een van de beide Imperialistische groepen. „Imperialisme kan niet vernietigd worden door Imperialisme“.

Alleen de revolutionaire strijd van het proletariaat kan aan het Imperialisme een einde maken. — Ieder ander standpunt is reactionair.

Wel sterk moet deze contra-revolutionaire anti-Duitsche gezindheid in de Nederlandse Arbeidersbeweging zijn doorgedrongen, als zelfs deze Christen-Socialisten, die zich steeds tegen wapengeweld verklaarde, thans voor een vernietiging van de Duitse legermacht door middel van het wapengeweld van de Entente is.

De inzender in „De Tribune“, — onder-teekend is het stuk niet — meent tegen deze opvatting van Enka op te moeten komen, waarbij hij zeer naïef opmerkt, dat Enka's standpunt staat lijnrecht tegenover dat van de Tribune-redactie.

De inzender, die, als zooveel verdedigers van de Tribune-redactie het werkelijke standpunt van die redactie niet kent, wordt op de volgende wijze afgepoeierd. Hij maakt zich, zegt de redactie, schuldig aan „het euvel dat men met woorden speelt, zonder op den juisten inhoud der begrippen acht te slaan, waar de woorden uitdrukking aan moeten geven“. Wij wisten dat veel medestanders van de Tribune-redactie aan dit „euvel“ lijden, maar het is goed dat de redactie dit thans zelf constateert, omdat nu eens duidelijk blijkt, welke meening de redactie heeft, en omdat hier op duidelijke, zij het niet bepaald vriendelijke wijze, aan haar vrienden wordt gezegd, wat de werkelijke meening der redactie is. Het moet dan ook op den braven inzender, die nu eens wilde aantonen, dat zijn leiders niet zoo anti-Duitsch zijn als die booze Enka, wel als een koudwaterstraal gewerkt hebben, wanneer de redactie hem antwoordt, dat hij „met woorden speelt“, „zonder na te denken over de werkelijkheid“. In haar antwoord stelt de redactie dan vast, dat „nederlagen van Duitschland de voorwaarden zijn van een Duitse revolutie“. Dit is, eenigszins anders geformuleerd, hetzelfde wat Enka ook zegt. De redactie erkent dus hier, dat zij is voor „Duitse nederlagen“. Zij vraagt: „Of denkt de inzender soms, dat het Duitse Imperialisme overwinningen kan behalen, en toch de revolutie kan voortwaarts schrijden?“

Duidelijker dan in dit onderschrift heeft de redactie misschien wel nooit haar meening uiteengezet; hier zegt zij, voor iedereen begrijpelijk, wat zij wil, nl. een overwinning

van de Entente. Immers wie voor een „finale nederlaag“ der Duitschers is, is voor een overwinning der Entente. De Tribune-redactie kan aan deze consequentie niet ontkomen, welke sophistische drogredenen zij ook hiertoe aanwendt.

Wij hebben in een vorig artikel in „de Internationale“, naar aanleiding van het Entente-Patriottisme van Kolthek, gezegd, dat iedere politiek haar consequenties heeft. De consequentie van het standpunt van „De Tribune“ is het standpunt Kolthek. Uit de door ons aangehaalde zinnen blijkt, dat de leider(s) van de S. P. en die van de S. D. P. het volkomen met elkaar eens zijn; zij willen beiden het „Prussianisme“ de nederlaag toebrengen, door middel van de Entente-machten. Zij staan beiden aan den kant van de Entente en moeten beiden zijn voor de verdediging van Frankrijk is, terwijl de anderen daar ook voor zijn, maar het niet zoo openlijk zeggen.

Immers hoe kan men tegelijk tegen de verdediging van Frankrijk zijn en voor „Duitse nederlagen“? Als de Tribune-redactie „Duitse nederlagen“ wil, kan zij zich echter niet tevreden stellen met een geallieerd defensief, zij moet ook zijn voor aanvallend optreden van de zijde van de Entente, voor versterking van de aanvalskracht van de Entente. Want „Duitse nederlagen“ kunnen niet bereikt worden door defensief optreden, zij kunnen op den duur slechts bereikt worden door een offensief van de geallieerden.

Toen het vorige jaar de Duitsch-Oostenrijksche legers Italië binnenvielen, merkte v. Ravesteyn naar aanleiding hiervan op, dat de Duitse militairen en politici van dit offensief verwachten, dat het Italië zou dwingen tot een afzonderlijken vrede. v. R. constateerde echter, dat dit offensief inplaats van het Italiaansche volk tot den vrede te dwingen, de vredesbeweging in Italië verlamde, de oppositie die er was tegen de Italiaansche regeering, kapot maakte. Het Duitse offensief versterkte de „nationale eenheid“ in Italië; proletariërs en kapitalisten sloten zich vaster aaneen tegen de overweldigers. Het resultaat van het Duitse offensief in Italië was niet dat Italië tot den vrede werd gedwongen, maar dat het sterker dan ooit den oorlog kon voortzetten. De revolutionaire krachten in het Italiaansche volk werden door het Duitse offensief niet versterkt, maar verzwakt. Naarmate de mogelijkheid van een nederlaag van het Italiaansche leger groter werd, nam de kracht van de revolutionairen in Italië af.

Deze zelfde ontwikkeling hebben we ook kunnen constateren bij het Duitse offensief in Frankrijk; hoe groter de kracht werd van de Duitse legers, — hoe meer een nederlaag van Frankrijk dreigde, — des te zwakker werd er het revolutionair verzet tegen den oorlog.

Terwijl aan den anderen kant het offensief van Kerensky tegen Duitschland het opkomende revolutionair verzet onder de Duitse soldaten weer uitdoofde en hen weer tot gewillige knechten van het Duitse Imperialisme maakte.

Aan deze drie voorbeelden zien wij, dat de politiek van „de Tribune“, die een speculatie is op de Duitse nederlaag, niet leidt tot versterking der revolutionaire krachten, maar integendeel tot versterking van het Imperialisme. Want even goed als de dreigende nederlaag in Italië en Frankrijk het revolutionair verzet vernietigde, even goed als het offensief van Kerensky den revolutionairen geest bij de Duitse soldaten doofde, zou, wanneer voor Duitschland een groote nederlaag dreigde het Nationalisme bij de Duitse arbeiders versterkt (kunnen) worden. Maar, behalve dat deze tactiek van de Tribune-redactie niet tot versterking der revolutie leidt, betekent een „Duitse nederlaag“ een zoo

enorme versterking van de militaire kracht van de Entente, dat, als in Duitschland revolutionaire bewegingen uitbraken, het gevaar zeker niet denkbeeldig genoemd mag worden, dat de Entente de macht, waarmee zij het Duitse militarisme vernietigde zou aanwenden om de Duitse proletarische revolutie neer te slaan.

De Tribune-redactie wil het Duitse Imperialisme bestrijden door middel van het wapengeweld der Entente; zij gelooft dus niet aan een zelfstandig optreden van het proletariaat. Ook zij wil het Imperialisme door het Imperialisme vernietigen.

De bevrijding van de arbeidersklasse kan niet het resultaat zijn van de overwinning van het ene Imperialisme over het andere, zij kan slechts het werk der arbeidersklasse zelf zijn.

Waartoe deze speculatie op „Duitse nederlagen“ moet leiden, blijkt ook bij de z.g. schepen-kwestie, de inbeslagname van Nederlandsche scheepsruimte door Amerika. Wij willen hier niet de houding door de Tribune-redactie hierbij aangenomen in haar geheel bespreken, maar wij moeten er toch op wijzen, dat „de Tribune“ geen woord van kritiek uitsprekt op de houding van de Amerikaansche regeering, terwijl zij — zeer terecht natuurlijk — de Duitse duikboot-oorlog steeds zoo heftig mogelijk aanviel.¹⁾

Amerika wilde o.a. deze Nederlandsche scheepsruimte aanwenden voor troepen-transport naar het Westelijk front, d. w. z. voor versterking van de aanvalskracht der geallieerden.

De Tribune-redactie die steeds terecht opkomt tegen de Nederlandsche uitvoer naar Duitschland, omdat deze uitvoer het Duitse militarisme versterkt, is tegen deze daad van Amerika met geen woord opgekomen. Integendeel heeft zij deze daad als „begrijpelijk“ verdedigd.

Hiertoe moet het Tribune-standpunt wel voeren; wie voor „Duitse nederlagen“ is, moet ook versterking willen van de militaire kracht van Duitschland's Imperialistische tegenstanders.

Laat ons nu nog eens aan de hand van eenige artikelen van v. R. over „De verhouding van het Duitse Imperium tot Rusland“ laten zien hoezeer de Tribune-redactie in ieder opzicht zoo door haar anti-Duitsche gezindheid beheerscht wordt, dat zij niet meer in staat is, de „werkelijkheid“ te zien, waarmee zij steeds zoo coquetteert. In den aanhef van dit artikel zegt v. R. dat de groote moeilijkheden, waarin Rusland thans verkeert, „alle in laatste instantie zijn terug te brengen tot den vrede van Brest-Litowsk, dien de Pruisische militairen haar hebben opgelegd“. Hier is de verdediger van de Entente aan het woord.

De Entente-politici en de Entente-pers probeeren dezelfde meening ingang te doen vinden, als zij zeggen, dat zij niet Rusland willen aanvallen, maar dat zij het willen bevrijden van het juk dat het door de Pruisische militairen is opgelegd geworden. Natuurlijk zijn dit slechts voorwendsels; de Entente is niet tegen den vrede van Brest-Litowsk, omdat deze vrede voor Rusland noodlottig is, maar omdat iedere afzonderlijke vrede van Rusland haar verzwakt.

Een algemeene vrede wilde de Entente toen niet, anders had zij het voorstel der Russische regeering om deel te nemen aan de vredesonderhandelingen te Brest-Litowsk aanvaard. De Entente wil Rusland opnieuw in den oorlog betrekken, en al had de Duitsch-Russische vrede er geheel anders uitgezien, dan nog had de Entente tegen-

¹⁾ Opmerkelijk is ook, dat „de Tribune“ nog nooit de Engelsche uithongeringpolitiek bestreden heeft. Dit feit is de te belangrijker, omdat de Engelsche Blokkade-politiek met haar gevolgen een van de voorbeelden is, waaruit blijkt, hoezeer ook Engeland voor een oorlog gereed was.

over het revolutionaire Rusland dezelfde tactiek gevolgd. De Entente treedt thans als worger der Russische revolutie op om een nieuw Oostelijk front te kunnen vormen tegen Duitschland. Het is een bewijs van diep verval, dat, op het moment dat de Entente als openlijke vijand van de Russische socialistische Republiek optreedt, v. R. alleen Duitschland aanvalt en de werkelijke betekenis van het optreden der Entente in Rusland verzwijgt.²⁾

Wij willen nu alleen op den aanhef van dit artikel wijzen, (het in zijn geheel te bespreken zou ons te ver voeren) en wij constateeren dat ook hier weer de Tribune-redactie laat zien, hoe haar geheele politiek gebaseerd is op de opvatting dat de Duitse nederlaag een noodzakelijke voorwaarde is voor de omverwerping van het Imperialisme.

In den aanhef zelden wij reeds dat dit standpunt bezig is de geheele revolutionaire beweging in Nederland te bederven en haar af te voeren van den weg van het revolutionair socialisme naar het Entente-sociaal-Imperialisme. „De Tribune“, Kolthek, en nu weer Enka zijn er voorbeelden van.

Aan ons orgaan „de Internationale“ de taak tegen dit gevaar op te komen en door onze kritiek op de leiders, die de revolutionaire beweging in Nederland in een nieuw moeras dreigen te voeren, de vernieuwing van die beweging voor te bereiden.

²⁾ Zoo is het ook tekenend dat de Tribune-redactie nog steeds blijft beweren, dat het Duitse Imperialisme het meest reactionaire is, terwijl de Entente bezig is de Russische revolutie te worgen, dus openlijk als heul optreedt.

Buitenlandsche berichten.

Uit Amerika.

(W. A. H.) Haywood met 19 propagandisten van de revolutionaire I. W. W. veroordeeld tot 20 jaar tuchthuisstraf.

De strenge, principieele anti-kapitalistische geest waarvan de propagandisten van de I. W. W. allen doordrongen waren en die het revolutionaire optreden van de vakarbeiders tegen den oorlog leidde, heeft de Amerikaansche machthebbers steeds tot de felste en reactionairste uitbarstingen van woede geprikkeld.

Het Amerikaansche kapitaal heeft in hare ontwikkeling alle voornaamste eigenschappen van de oude Europeesche kapitalisten-klasse tot consequente uitbeelding kunnen brengen. Zoowel het brute, opringerige parvenu-achtige optreden van 't Duitse imperialisme als de fijne, sluwe opzet van de in de historie met lichaam en ziel opgevoerde Engelsche wereldheerschers zijn verenigd in de Amerikaansche imperialistische geest. Beide methoden hebben de fundamentele geleid in de productie die het Amerikaansche kapitaal tot het Amerika van heden hebben gevormd. Door geen historische voormoderne tradities belemmerd, heeft het Amerikaansche kapitaal het éne reactionaire wezen van alle moderne kapitalisten over de geheele wereld in zijn productie en politieke verhoudingen het scherpst omlijnd.

Een dergelijke volbloedige kapitalistische heerschtersklijke sluitte op hardnekkige tegenstand onder de revolutionaire vakarbeiders die gesteund door het revolutionair-socialistische propaganda-verbond, een strijd op leven en dood streden om de macht in de produktie en de vernietiging van de heerschappij dezer bloedzuigers en hun bankaïre solidariteit.

Een strijd op leven en dood door deze organisatoren voor een kommunistische samenleving, de verwekkers van nieuw en oprecht leven onder de menschen, de scheppers van nieuwe sociale voorwaarden om een schoone en krachtige samenleving wordt door deze Amerikaansche kapitalisten op een lijn gesteld met alle „misdaad“ en „misdadigers“. Een tuchthuis voor de „mis-

daden“ tegen de ééne reactionaire heerschappij, ziedaar de ongemaskeerde kapitalistische werkelijkheid die over de geheele wereld zichtbaar dan ooit wordt. De veroordeeling van Haywood en 19 andere propagandisten zal voor ieder revolutionair een aansporing zijn om met meer ijver nog dan voorheen de ééne reactionaire kapitalistische geest overal te ontmaskeren om zoo door de bevrijding van alle klasse-heerschappij deze strijders aan het proletariaat terug te geven.

JAPAN.

Massabeweging.

Het aantal doden en gekwetsten tijdens de rijst-opstootjes is nog niet bekend, maar men gelooft dat het groot zal zijn, omdat bijna een kwart miljoen menschen aan de onlusten deelnamen. Te Moji bestormde de menigte 200 winkels. De opstootjes werden ten slotte door de troepen onderdrukt.

Volgens een bericht van 17 Aug. kwamen 300 mijnwerkers uit de Minesche mijnen bij het levens-depot te zamen, en eischen dat de prijs voor rijst zou worden verlaagd. Zij vielen de politieposten aan. Nadat den geheelen nacht gevochten was waren er 50 doden. Op het eiland Kioesoe zijn de opstootjes voorbij. Alles is daar nu rustig. Voor zoover wij weten is dit de eerste massabeweging in Japan. Het aantal deelnemers volgens het officieele Reuter bericht op een kwart miljoen geschat, is natuurlijk veel te laag.

Het Japansche imperialisme heeft natuurlijk de troepen op de menigte laten vuren. Het is nog al groot, het aantal slachtoffers. Men bereid ons dus reeds voor op de opgave van een schrikbarend aantal.

Van verre en nabij.

(v. R.) Een zonderling geval. In „Recht voor Allen“ van 10 Augustus schrijft redacteur Kolthek het volgende: als onder kapitalistische verhoudingen het meest achterlijke volk zijn wil door geweld wij opleggen aan het meest vooruitstrevende volk en de revolutionairen duiden dat, dan staan ze praktisch de revolutie in den weg. En als zij een reactionairder bewind uit hun land weren, dan doen ze dat niet ter verdediging van het eigen, ook reactionaire bewind of ter bescherming van die reactie, doch ter verdediging van de grotere mogelijkheid om de revolutie te dienen en te bevorderen.

Ons dunkt dit is duidelijk. Het zijn dezelfde onbeschaamde woorden waarmee de knechten der heerschende klassen van Scheidemann, Kautsky, Troelstra tot Albert Thomas, Longuet, Henderson, Jouhaux en Samuel Gompers nu al 4 jaar lang het arbeidende volk den dood injagen. Maar Kolthek drijft z'n „Unverfrorenheit“ toch wel wat al te ver door op de vergadering van het Rev. Soc. Comité de vraag: „zijt ge tegen elken oorlog ook als het land zoogenaamd wordt aangevallen“ bevestigend te beantwoorden.

Dat Kolthek in „Knechtselikeit“ en bloed-dorst voor een Scheidemann en een Jouhaux tenslotte niet onderdoet is voor ieder revolutionair die de feiten kent duidelijk. maar zonderling is het feit dat het Rev. Soc. Comité dat toch ook op de hoogte is, door z'n vragenspel den sociaal-patriot en demagoog Kolthek in de gelegenheid stelt z'n praktijken in de revolutionaire arbeiders-wereld te blijven uitoefenen.

Nog een zonderling geval. Het N.A.S. heeft gejubileerd, 25 lange jaren van strijd; thans omvat het 31000 strijdende arbeiders, de kern van het revolutionaire proletariaat in Holland. Een jubileum van revolutionairen in het jaar van het groote gebeuren in Rusland! Welk een schitterende gelegen-

heid om voor de groote massa te getuigen van onzen wil tot den strijd tegen de machten der ondergaande oude wereld! Om te toonen dat wij revolutionairen eerlijk streven met heel onze kracht naar de omverwerping van het beestachtige imperialisme. Het heeft niet mogen zijn. De leiding van het N. A. S., de redactie van „de Arbeid“ heeft het durven bestaan door den aarts-reactionair en sociaal-patriot, Christiaan Cornelissen in een hoofdartikel van 6 kolom z'n contra-revolutionaire lusten te laten uitvieren, te getuigen van de sterke vak-eigofistische en sociaal-patriottische strekkingen die bij haar leven! Het spreekt vanzelf dat C. C., hielenliker van de Fransche bourgeoisie, z'n gore vingers ook naar de bolsjewiki uitsteekt; al wat burgerlijk denkt en voelt, durft nu nog, veilig achter de ruggen der politie-rekels en bajonetten der bourgeoisie, z'n lasten naar de strijdende proletarische voorhoede spuwen. Wij gaan trouwens nu niet op den inhoud van dit jubileums-artikel verder in, signaleren slechts de hoedanigheid van het revolutionaire gehalte der meerderheid van de leiding van het N. A. S.

Een allerzonderlingst geval. Wij mogen aannemen dat „de kern van het Bolsjewisme in Holland“ zooals onze neo-Lasalleanen, de redacteuren van „de Tribune“, zich gaarne noemen de revolutionaire pers min of meer aandachtig leest. Zij weten dus opperbst welke verderfelijke rol het sociaal-patriottisme van Kolthek — Cornelissen & Co., zijdelings gesteund door de Lansinks, de laatste maanden in de revolutionaire beweging speelt. Maar de tijden zijn voorbij dat — om een door Wijnkoop in den goeden ouden tijd veel gebruikt woord te gebruiken — „de Tribune“ blijft waken en strijden. Goedpraten en vertroetelen schijnt thans haar taak geworden; de tactiek van de „kamerfractie“ werpt haar schaduw vooruit. Niet meer de dingen zeggen zoals ze zijn maar het schermen met dikke woorden, revolutionair opportunisme in den slechtsten zin van het woord.

Wijnkoop is voorzitter van het Rev. Soc. Comité en dit college, dat onlangs de kiem van de „Arbeidersraden“ in „de Tribune“ werd genoemd, geeft n. b. Kolthek de gelegenheid z'n sociaal-patriottisme aan den man te brengen. Het benoemt als secretaris Lansink Jr., die als redacteur van „de Arbeid“ hoofdartikelen van Cornelissen plaatst die druipen van het meest platte reformisme, hielenlikerij van de „democratische“ bourgeoisie en waar de bloedlucht van afslaat.

En het fraaie van al in dit allerzonderlingst geval: de genooten die sinds jaren tegen dit bederf hebben gewaarschuwd, worden door de redacteuren van „de Tribune“ en hun aanhang als kwaadwillige impossibilisten, onbetrouwbare elementen die den „groei“ van de Partij in den weg staan, zoo goed als buiten de deur gezet.

Der Sozialdemocrat van Stuttgart brengt een belangwekkend schrijven uit Moskou over de ontzaglijke moeilijkheden die de Bolsjewiki bij den socialen opbouw van Rusland hebben te overwinnen. De brief is ook vertaald in „de Tribune“ No. 278 en wij raden de genooten hier zeer nauwkeurig kennis van te nemen. Vooral de revolutionaire syndicalisten die hun ooren den laatste tijd hooren tuilen van economische democratie en decentralisatie kunnen er hun voordeel mee doen. „Wat de fabrieken betreft, vele domheden zijn er begaan. Uit vrees voor het „staatsocialisme“ heeft men alles gedecentraliseerd; het gevolg was, dat de arbeiders verklaarden: de fabriek behoort ons, wij doen, wat goed dunkt. Zoo ging de zaak natuurlijk niet, want spoedig vroeg men zich af: waar de fabriek grondstoffen, brandstof en bedrijfskapitaal moest halen.

Zoo kwam men tot centralisatie. „Heden beschikt de regering over fabrieken, brandstof en beheert geldelijk de bedrijven“.

In de Sozialistische Auslandspolitik trekt Kautsky, die zijn tijd heeft overleefd en sinds 1915 in steeds snellere mate af-takelt, van leer tegen de bolsjewiki. De diktatuur van de Arbeidersraden waardoor het Algemeen Kiesrecht in de verdrukking is gekomen, draagt de goedkeuring van den grooten theoreticus van de 2de Internationale niet weg. De vaderlanders van Keizersgracht 378 die glad maling hadden aan den gezonden Kautsky, heffen den kwaden oude triomfantelijk in hun kleinburgerlijken hemel. En in zekeren zin behoorren zij — hoewel tegenstanders — bij elkaar. „Kautsky zoowel als de redacteurs van „het Volk“ hebben hun besten tijd gehad in de periode die voorbij is. Maar terwijl Kautsky de 70-jarige is blijven staan in het verleden, zijn de mannen van de Keizersgracht mee de nieuwe periode ingezwaaid als vaderlandsche knechten van de bourgeoisie. Kautsky's verheerlijking van de „democratie“ is dus in ieder geval nog wat anders dan het ple-nische schijnheilige gehuilbalk over de diktatuur van de Arbeidersraden van „het Volk“.

Het heeft voor ons revolutionairen natu-riijk geen zin na te boomen over het „goede“ of „slechte“ van deze diktatuur, zij was historisch noodzakelijk zooals ook de dik-tatuur van het proletariaat in Midden- en West-Europa door ons gebracht zal moeten worden. De overgangstijd van kapitalisme naar socialisme is zonder diktatuur van het proletariaat niet te denken. Democratie beteekent nu eenmaal zoolang het privaatz- bezit en de „Geldwirtschaft“ nog bestaat corruptie en demagogie, heerschappij van de bourgeoisie begeleid door de lieflijke toonen van Northcliffe, Hearst en de redac-teuren van „het Volk“.

„Der Kampf“ het orgaan van de Deutsche sekities van de S. D. P. brengt zonder comen-tariaat een schrijven uit Zwitserland dat opkomt voor het stichten van Arbeidersraden en zich richt tegen het voortgaan van partij en vakbeweging op de oude wijze.

Hoewel wij de eenzijdige en on-dialectische opvattingen van den Zwitserschen briefschrij-ver niet voor onze rekening nemen is het toch verheugend te zien dat ook in Zwitserland de praktijk de revolutionairen dringt naar de opvatting dat de tijd van de „grootte“ politiek-parlementaire partij voorbij is. Het-geen ons echter verwondert is dat de redactie van „der Kampf“ die tot nu toe geheel met de opvattingen van de S. D. P.-leiding meeging, dit schrijven opnam zonder commentaar. Kentering? Wij willen het hopen; er valt voor het nieuwe socialisme onder de Duitschers in Holland heel wat te doen. Hetgeen de Bolsjewiki in Zwitserland, Stockholm, Parijs en Kopenhagen voor de Revolutie gewrocht hebben zij hun een lichtend voorbeeld.

Het Revolutionair-Socialistisch Comité.

(S.) Het Landelijk Revolutionair Socialis-tisch Comité is, na de opheffing van het eerste Agitatie-Comité, opgericht door eenige Hoofdbestuurleden der diverse organisaties. In geen der daarop gevolgde Landelijke Vergaderingen is hernieuwing der functies aan de orde geweest. Nu bevat eensklaps „de Tribune“ van 29/30 Augustus de mededeeling: in de vergadering, die het Bestuur van het Landelijk Agitatie-Comité van het R. S. C., Woensdag 28 Augustus i.l. heeft gehouden, was aan de orde een voorstel van het N. A. S. om het Secretariaat van het Landelijk Agitatie-Comité van het R. S. C. te doen berusten bij het N. A. S.

Als Secretaris werd aangewezen Lansink Jr. Eenvoudiger kan het niet; de Secretaresse, tegen wie op de landelijke vergaderingen nimmer bedenkingen van ernstigen aard zijn geuit, wordt zonder vorm van proces, op zijde gezet.

Wij begrijpen volkomen, dat de onafh-ankelijke vakbeweging prijs stelt op het be-zetten van de voornaamste functie in het R. S. C., door een harer voormannen, hoewel het N. A. S., dien eisch wel wat al te lang achterwege heeft gehouden. Doch het voor-stel had in behandeling moeten komen in een landelijke vergadering. Nu is de manier waarop deze zaak is afgedaan, weer een sterk staaltje van de dictatoriale neigingen van de leiders. Heeft ook Ds. Kruyt hieraan medegedaan?

Kapitalistische roofbouw-politiek.

Economische kroniek is zoo'n deftige titel voor een proletarisch strijdorgaan. Daarom plaatsen we boven de artikelen over de kapitalistische economie liever kapitalis-tische roofbouwpolitiek.

In alle groei van het economische leven immers zit in dit imperialistische tijdperk een streven naar nationale imperialistische politiek.

Zonder een goed en behoorlijk begrip is het dan ook niet mogelijk uit de ontwikke-ling van het economische gebeuren de eigen strijd van 't socialisme te verstaan.

De eigen strijd van de proletariërs voor het socialisme is en blijft de hoofdzak die uit elke bespreking en belichting eener economische feitenverzameling naar voren moet gebracht worden.

Als wij daarom zeggen dat in elk econo-misch verschijnsel zit een drijven om mee te doen aan een zich daadwerkelijk in spannen voor de imperialistische politiek der nationale bourgeoisie, dan is het klaa-rblijkelijke doel van onze propaganda het ééne wezen van dit internationaal imperia-listisch politiek bedrijf aller kapitalisten klaar en duidelijk voor te stellen.

Wij beoogen daarbij niet de voor „natio-nale partijsuccessen“ voordeelige voorstel-lingen te geven alsof de nationale imperia-listische politiek van het eene land makke-lijker en betere voorwaarden voor den strijd van het socialisme schept dan het andere land. Wij behoeven dergelijk bedrog niet aan den man te brengen omdat wij geen handelaars in socialisme willen zijn, belust op direct eigen nationaal voordeel.

Ons doel is de ontmaskering van alle imperialistische roofbouwpolitiek.

Welk doel hebben thans de nationale kapitalisten van elk land met hun eigen nationale produktie? Is het om deze natio-nale produktiekrachten aan te wenden tot versterking van de nationale „gemeenschap“ van arbeiders en kapitalisten?

Neen, elk nationaal kapitalisme wil thans met haar organen van de staatsmacht en de politieke organisaties, waarmee zij haar eigen nationale productie beheerscht, de principieel onveranderde kapitalistische roof-bouwpolitiek buiten de nationale grenzen organiseren en niet door een nieuwe pro-duktywijze nieuwe sociale verhoudingen scheppen.

Een nieuwe produktiewijze zou nieuwe sociale verhoudingen met zich brengen.

Principieel aan het kapitalisme tegenge-stelde sociale verhoudingen zooals het Russische kommunistische beginsel in de produktie, heeft elk nationaal kapitalisme tot verbitterde vijand.

De verschillende kapitalistische wijzen van produktie die tot nu toe in de econo-mische wording van 't kapitalisme tot het telkens veranderen der sociale verhoudingen leidden, waren uitsluitend ten dienste van

het kapitalistisch uitbuitingsbeginsel der produktie en gingen hoofdzakelijk in de richting van de technische vervolmaking van de machinale voortbrengingskracht en de betere schooling der arbeidskrachten.

In landen waar nu deze organisatie van de produktiekrachten nationaal haar hoogte-punt heeft bereikt, komt dit ook het scherpst en duidelijkst naar voren.

De technische vervolmaking van de ma-chine, geconcentreerd in de produktie van de zware industrie, de nationale organisatie tot schooling van de arbeiderskracht tot op de hoogte dat zij geschikt zijn voor kapita-listische uitbuiting, het geconcentreerd bankkapitaal uit de nationale produktie, de aanensluiting van deze drie hoofdmachten om internationaal de kapitalistische roof-bouwpolitiek door te voeren is geen nieuwe produktiewijze, maar de technisch hoogst ontwikkelde kapitalistische produktiewijze waaraan elke nationale bourgeoisie moet aanpassen, wil zij in deze nieuwe imperia-listische orde van economisch kapitalisme haar positie als heerscheres behouden.

De landen die het sterkst en het zuiverst deze imperialistische politiek door deze vervolmaakte produktie in kapitalistische bedrijfzin tot uitdrukking kunnen brengen, maken alle omringende kleine naties daar-door van zich afhankelijk en schept dus hier de hoogst ontwikkelde kapitalistische produktiewijze geen direkt nieuwe d. w. z. principieel aan het kapitalisme tegengestelde sociale verhoudingen maar schept door de voorhanden sociale verhoudingen in elk land de nieuwe internationale betrekkingen.

Bij deze kapitalistische roofbouwpolitiek slaapt geen enkele bourgeoisie. Dat zij niet alle in dezelfde mate aan dit werk deel-nemen, komt b.v. in Holland door de on-volmaakte eigen produktie en is niet het gevolg van de eene of andere morele eigenschap van de Hollandsche bourgeoisie.

Inderdaad, toch neemt de Hollandsche bourgeoisie aan deze imperialistische politi-ek even sterk deel. Zij beschikt niet over de kapitalistisch hoogst ontwikkelde pro-dukciekrachten en moet zich dus achter een van de groote landen zoo voordeelrijk moge-lijk opstellen. De wijze waarop elke natio-nale bourgeoisie aan imperialistische politiek doet, wordt bepaald door de grootte en technische vervolmaakte eigen produktie-krachten die het bezit.

De voor het overgrote deel op handel en transport aangewezen Hollandsche bour-geoisie is het zoeken naar de voordeeligste samenwerking met één of meerdere groot-kapitalistische landen met hooger ontwik-kelde kapitalistische produktie de eenige weg om zich aan te passen bij de uit de nationale produktie van de grootere, sterkere en machtigere landen naar voren dringend imperialistische roofbouwpolitiek.

Het eenige land waar op dit oogenblik het proletariaat zijn toekomst door zijn nieuwe produktiewijze weerspiegeld ziet is de Russische Republiek van de Soviëts.

Voor het proletariaat staat dus thans de leus: of meedoen aan kapitalistische roof-bouwpolitiek door middel van de technische vervolmaakte produktiekrachten of deze nationale produktie door de nieuwe proleta-rische wijze van produktie revolutioneeren om zoodoende de voorwaarden te scheppen voor de nieuwe kommunistische verhou-dingen in de maatschappij.

Het behoef niet nader betoog dat wij met „de Internationale“ uitsluitend voor dit laatste het proletariaat in beweging willen brengen. Daarmede toonen wij ons belang als proletariërs het best te verstaan en brengen in elk stuk dagelijkschen strijd het socialistisch einddoel welbewust en scherp omlijnd door de begeerte naar de macht in de produktie en politiek steeds nader tot de werkelijkheid.

W. A. H.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 8

:: 21 Sept. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nrs. 5 cent

INHOUD: Oorlogsverschijnselen; Productie en Politiek; Revolutionaire Debatschuwheid; Van verre en nabij; Geweld en list; Illusies; Het slot van de Havenreservisten; Verantwoording der bij de adm. ingekomen gelden.

Oorlogsverschijnselen.

(J.S.) Bij de opening van het jaarcongres 1917 der S.D.P. las de Voorzitter Wijnkoop een ongeveer 70 jaar geleden geschreven stuk voor van Marx over de mentaliteit van het Deutsche volk in die jaren. Vol-gens Wijnkoop heeft het Deutsche volk van thans de door Marx gecritiseerde ge-breken en eigenaardigheden nog altijd niet verloren. Wij zouden geneigd zijn, dit op gezag van Wijnkoop aan te nemen, indien het citaat uit Marx en alles wat daaraan is vastgeknoot, niet moest dienen, om de eenzijdige anti-Duitsche campagne der partij-leiding den schijn van wetenschap te geven.

Hoewel hooger andere volken, die even-eens door oorlogskoorts zijn aangetast, staan kan blijken uit het volgende, dat wij uit de N. R. Ct. van 14 September i.l. over nemen:

Een boodschap van pres. Wilson.

Een oorlogsofwindig in de V. S. heeft ook al geleid tot uitpattingen tegen z. g. lauwe vaderlanders of anti-oorlogsgezinden, als men uit de Unie van vroeger nog wel kende onder den naam van lynch-justitie. De dwang, vernederingen en in sommige gevallen ook het levensgevaar, waaraan die slechte patriotten bloot staan, zijn geens-zins denkbeeldig en het is zelfs noodig geweest, dat president Wilson zich met een boodschap richtte tot het Amerikaanse volk om daar tegen op te komen.

„Ik heb“ — schrijft Wilson — „de natie opgeroepen om zijn groote kracht aan den oorlog te wijden, en het heeft daaraan ge-hoor gegeven — gehoorgegeven met een geestdrift en een genie voor actie, die de wereld hebben ontroerd. Thans doe ik op de natie — op haar mannen en vrouwen, overal — een beroep, er voor te zorgen dat haar wetten ongeschonden blijven en haar eer onbevlekt.

Ik verklaar duidelijk, dat iedere Amerikaan, die deelneemt aan een bedrijf van het ge-peupel of het op de een of andere wijze verdedigt, geen ware zoon is van deze groote democratie, maar haar verrader, en dat hij meer doet om haar te onteeren door die eene daad van ontrouw aan de vaan-dels van wet en recht, dan de woorden van haar staatslieden of de opofferingen van haar heldhaftige jongens in de loop-graven kunnen doen om aan lijdende volken te doen gelooven dat zij hun redder zullen zijn. Hoe kunnen wij aan andere volken de aanvaarding der democratie aanbevelen, in-dien wij onze eigen democratie onteeren door te bewijzen dat zij, ten slotte, geen bescherming biedt voor de zwakken?“

De boodschap van den President richt

zich vooral tegen uitpattingen van het ge-peupel, en daar is reden toe.

Een Amerikaansch blad schrijft over deze zaak: In de zestien maanden sinds wij in den oorlog zijn is overal de gepeupel-los-bandigheid opgetreden onder het masker van patriottisme. Maatschappelijke onverdraagzaamheid, particuliere wrok, nijverheidstiran- nie, politieke intriges — die alles hebben zich gehuld in de vlag en hebben hun onwetende en niet-nadenkende werktuigen, de werken der duisternis doen uit-voeren, hetzij door kleinzielige plagerijen jegens hen die — om welke reden dan ook — geen voldoende bedrag konden of wilden bijdragen aan het chocoladefonds of het rookfonds, hetzij door het „teren en veren“, het verbannen, het afranselen, of zelfs het dooden van degenen, die impopu-lariteit of haat hadden opgewekt, dikwijls om redenen die met den oorlog niets uitstaande hadden.

Welke Amerikaan kan zonder schaamte denken aan Herbert S. Bigelow, een van Ohio's meest gezaghebbende burgers, een radicaal die tegenstander is van den oorlog, die door het gepeupel werd weggevoerd en met de zweep geranseld, „in naam van de vrouwen en kinderen van België.“ Of de minder bekende gevallen, zooals Leon Battey, een onderwijzer uit Ottumwa in Iowa, die onder verdenking van gebrek aan vaderlandsliefde, door het grauw in de gele verf was gezet. Of van mevr. Frances Bergen, een Boheemsche uit Bentor in Illinois, die door een menigte onvoegzaam was bejegend wegens beweerde pro-Duitschheid? Of van S. H. Chovenson, van Rutgers-college, die door zijn medestudenten op beschuldiging van onvaderlandlievendheid met stroop en veeren was beplakt? Of van de duizend mijnwerkers, die met geweld uit hun woningen te Bisbee in Arizona waren verdreven door een Bond-van-Trouw, georganiseerd door hun werkgevers? Of van de 17 gedetineerde leden der Industrial Workers of the World die met geweld waren ontruikt aan de politie in Tulsa, te Oklahoma, en die werden geranseld, ge-veerd en geteerd door de troep burgers en beambten, die zichzelf de „Ridders der Vrijheid“ noemden? Of van de 376 leden der Geen-Party-liga in Rock County, Minne-sota, die werden gedwongen het lidmaatschap op te zeggen, onder bedreiging, door den dorp-marshall, anders te worden verjaagd. Of van de Frent Little, te Butte en Montana, een lid van het uitvoerend comité van de I. W. W., die door een bende gemaskerden werd opgeknoot? Of ten slotte, van Robert Präger, een socialist te Collinsville, in Illinois, die door het grauw was gelynch, welks leiders in den vorm terecht stonden en werden vrijgesproken. Gevallen van ge-weldpleging door het gepeupel worden gemeld uit alle deelen des lands; zij toonen een snelle en beangstigende toeneming ge-durende de laatste maanden. Een onvolledige lijst, die voor ons ligt, loopende over de periode 1 April 1917 tot 1 Mei 1918, noemt 101 gevallen. Daarvan vielen er 6

voor Januari, 6 in Februari, 17 in Maart en 41 in April.“

Tot dergelijke afschuwelijkheden is het Amerikaansche volk in zeer korten tijd opgezweept. Zou het volkenkundige Partij-bestuur dit onderwerp willen kiezen voor de openingsbeschoouwingen van het aan-staande congres?

Productie en Politiek.

De twee werkelijkheden in het kapitalisme.

W.A.H. Het is in ons orgaan „de Internatio-nale“ nu reeds herhaalde malen gezegd dat wij de „economische democratie“ van den voorzitter der S. P. den heer Kolthek be-schouwen als een aanpassing op het imperialisme.

Wij zijn evenwel met de ontmaskering van de duivelse lijsten der heerschers in de productie nog slechts bij het begin. De plaatsruimte van ons blad laat niet toe breede polemieken op te zetten tegen de dagelijkse oorlogshiterij van de kapita-listische en thans ook ten doel van de revolutionair socialistische pers. Wij moeten ons tot enkele hoofdzaken beperken.

Als gelijkelijk verschijnsel van de „eco-nomische democratie“ van de sociaal-im-perialistische vakarbeiders treedt bij de zich noemende revolutionairen van de S. D. P. de eisch aan de regering om tot het sluiten van economische contracten met Amerika te komen naar voren. Beschouwt men nu deze eisch van de economische contracten in verband met het ijveren van deze lieden voor verhooging van de landbouwproduktie, dan blijkt hierdoor duidelijk dat deze revolutionairen nog volkomen hangen aan de oude frases waarmee de kapitalistische politiek en produktie tracht haar bestaan te verlengen.

Op het eerste gezicht zal ieder hongar-lijder denken dat deze drie leuzen n.l. economische democratie in de produktie, economische contracten met Amerika en verhooging van de landbouwproduktie door verwerkelijking en strijd de bevrijding van de kapitalistische hongerplicht zullen nader brengen. In werkelijkheid staat het met deze zaak geheel anders.

Als de hollandsche kapitalisten gaan onderhandelen met Amerikaanse kapitalisten (de moordenaars van de re-volutionairen onder de vakarbeiders) zonder dat het proletariaat van beide landen als zelfstandige klasse deze „onder-handeling“ kan beheerschen en leiden, dan weet ieder bewust arbeider dat van dergelijke onderhandelingen voor het proletariaat niets te verwachten is.

Bovendien zou daardoor het hollandsche proletariaat den strijd van zijn eigen kame-raden in Amerika tegen de Amerikaanse kapitalisten verzwakken evenals de bevoor-rechte positie die de economische democratie aan zekere groepen van vakarbeiders brengt dit tegen den strijd van hunne medekame-raden doet.